

Kansainväliset seikkailijat rajaseudulla.

Lähdin matkaan 28.06. 2008 aurinkoisena aamuna. Ajelin 6 tien laitaan odottamaan, että Savitaipaleen pojat Kari Hyrkkänen, Aki Puonti ja Vesa Aholaakko tulevat ko tietä ja poikien ohittaessa minut ampaisin heidän peräänsä. Suuntana oli Rajapatsaan Neste jossa Imatran pojat Tarmo " Tormas " Nuutinen ja Timo Huikko odottelivat meitä. Aamukahvien jälkeen suuntasimme kohti rajaa. Molemmiin puolisten rajamuodollisuuksien jälkeen pysähdyimme vaihtamaan Ensossa eurot rupliksi.

Sitten ei muuta kuin tankkaamaan Urret Viipurin polttoaine kompinaatin huoltoasemalle ja matka jatkui kohti vanhaa Jääsken pitäjää.

Saavuimme kylään jossa oli muutamia taloja ja kerrostaloja. Ohitettuamme kylän alkoi matkan metsäinen ja erittäin vaikeakulkuinen tie osuus. Oli melkoinen urakka ajaa niin mäkiä ja kivistä tietä. Olen ajanut Venäjällä paljonkin vastaavanlaisia teitä jollaisia suomessa ei näe missään. No, siinäkin kävikin sitten niin, että minulla iskeytyi pakarin käyrä kiveen ja käyrä irti sylinteristä. Ajelin muutaman kilometrin kunnes pysähdyimme porukalla pitämään taukoa.

Korjailin siinä samalla pakarin kuntoon ja jatkoimme matkaa. Ohitimme Kirvun huopatehtaan joka oli jo sortunut maantasalle. Vähän ennen Kirvun kirkkoa Urreni etupäästä kuului voimakas metallinen paukahdus.Yritin katsella mistä ääni johtui, mutta kun olin jonon ensimmäisenä ja vauhti oli melko huima ja kaverit painoivat takaa päälle niin en kehdannut pysähtyä.

Jatkoin matkaa kirkon ohi, mutta huomasin, että kaverit kääntyivät kirkolle. Kääntyessäni takaisin ihmettelin miksei pyöräni tahtonut kääntyä kunnolla vaan sivuvaunu viisti ojan pusikoita.

Pidimme siinä kirkolla ruoka- ja lepotaun ja ottelimme valokuvia. Kirkosta ei tosin ollut enää mitään jäljellä, mutta paikalla oli risti ja muistomerkki sekä taulu jossa oli kirkon pohjapiirustus.

Lähettyvillä oli Kirvun hylätty Venäläisten sotilastukikohta joten kävimme myös sitä katsomassa.Se oli jo aika ränsistynyt ja ihmiset olivat purkaneet sen rakenteita rakennus tarpeisiinsa.

Täältä matkamme jatkui Ilmeen kylän kautta kohti Tounan kylää ja taas oli vähän huolia. Urrestani katkesi tuuliohjaimen kannakkeet ja vaunun lokasuojasta irtosi pultti ja kone alkoi pätkiä. Sain kuitenkin viat korjattua ja saavuimme Tounan kylään josta ostimme vähän evästä ja pidimme pienen paussin.

Ennen Tounan kylää olimme nähneet sinisiä tauluja joista olimme erottavinamme ainakin sanan ZONE. Mutta,kun meistä ei kukaan osaa erinomaisesti englantia eikä venäjää niin jatkoimme matkaa. Muistaakseni Aki ja Timo alkoivat epäillä,

että olimmekohan ihan luvallisilla teillä ja olisivat halunneet kääntyä takaisin, mutta meitä oli enemmistö jotka halusivat jatkaa matkaa. Ja matkamme jatkui kohti Pirunmäkeä joka oli meidän päätepiste. Saavuimme Pirunmäelle joka oli ollut kuuluisa taistelupaikka. se oli ollut koko sodan ajan vuoroin venäläisten ja vuoroin suomalaisten miehittämänä. Eipä siinä metsäisessä mäessä ollut paljon katseltavaa joten nautittuamme vähän evästä alkoi paluumatkamme.

Jonkun verran ajettuamme olikin vastassamme melkoinen yllätys, nimittäin venäläinen rajavartija Ladan kanssa poikittain tiellä. Pakkohan siihen oli pysähtyä.

Rajamies kyseli meiltä mitä me teemme raja- alueella jossa on liikkuminen kielletty ilman propushkaa. Timo Huikko joka osaa venäjää selitti hänelle meidän olevan katsomassa vanhoja taistelupaikkoja. Rajamies otti meiltä passit pois ja käski meidän ajaa Hiitolan rajavartioasemalle. Itse hän seurasi autollaan perässä. Vähän matkaa ajettuamme yht`äkkiä Urreni sivuvaunu iskeytyi jalkaani vasten. Sain vedettyä jalkani pois välistä ja pyrin heti pois pyörän päältä, mutta liian myöhään. Pyöräni teki 90 asteen käännöksen oikealle ja seuraava havainto oli se kun olin polvillani ojan penkalla ja Urreni oli ojassa tukkien päällä täysin ylösalaisin. Kaikki kävi niin äkkiä ettei kerennyt tekemään eikä tajuaamaan mitään.

Aki, Tarmo ja Timo ajoivat edelläni ja he eivät huomanneet tapahtunutta, vaan jatkoivat matkaa.

Kaikki tapahtui todella nopeasti, koska Kari ja Vesa vaikka ajoivatkin perässäni eivät kerenneet nähdä mitä tapahtui.

Aikaisemmin Kirvussa kuulemani metallinen paukahdus johtui siitä, että vaunun etummainen alakiinnike irtosi ja nyt tällä ojaan ajo paikalla irtosi myöskin taka- ala kiinnike. Itselleni ei käynyt kuinkaan mitä nyt pieni mustelma polvitaiepeessa.

Vesan ja Karin tultua paikalle ryhdyimme irroittamaan vaunua ja pyörää toisistaan. Saimme nostettua ensin vaunun tielle, mutta jouduimme Vesan kanssa tekemään vähän tukkihommia, että saimme työnnettyä pyöräni metsän kautta läheisestä liittymästä tielle.

Siinä touhutessamme rajamies soitteli kännykällä koko ajan jonnekin. Nyt olikin ongelma, että miten saataisiin vaunu liitettyä pyörääni, koska kiinnikkeistä oli yksi osa hävinnyt.

Yritimme soittaa edellä ajaneille pojille, mutta joku heistä vastasi vasta puolen tunnin kuluttua. Pojat saapuivatkin ojaan ajopaikalle ja mietimme miten ongelmasta selvittäisiin. Sain kaikki muut kiinnikkeet kiinni paitsi taka- ala kiinnikettä josta puuttui se yksi osa.

Mutta siihenkin löytyi ratkaisu nimittäin Akilla oli leveitä kourmaliinoja jolla sidoimme vaununtakapään pyörään.

Matka jatkui kohti Hiitolan rajavartioasemaa.

Edellisestä reissusta oli matkalle ilmestynyt vartioitu puomi jota ei olisi saanut ohittaa ilman kulkulupaa. Venäjälle oli tullut uusi laki ettei muistaakseni 30 km lähempänä rajaa saanut liikkua luvatta. Meidän oli onnistunut kuitenkin kiertää nuo tarkastuspisteet, koska tulimme raja- alueelle metsien kautta koukaten.

Saavuimme jonkin aikaa ajettuamme raja-asemalle jota ympäröi korkea rautainen aita ja kun astuimme suuresta rautaisesta portista sisään kolahti se kolkosti

kiinni takanamme. Ajattelimme, että nyt alkaa varmasti Siperian matka. Meidät vietiin pihalle istumaan hirsistä tehtyyn huvimajaan jossa meidän käskettiin odottamaan jotain herraa joka tutkisi asiaa.

Aki alkoi vaikertelemaan, että ei ois pitänyt lähteä koko matkalle. Minä sanoin siihen, että turha itkeä läikkynyttä maitoa, ei tästä mitään vaikeuksia seuraa. Jonkun ajan kuluttua saapuikin portista sisään koppalakki ukko ja meni rakennukseen sisään.

Istuttuamme n. 1,5 tuntia meille tuotiin passit takaisin ja kysyttiin mistä kautta menemme pois, vastauksemme oli, että Svetokorskin kautta.

Hermoja raastavan vapaudenriiston jälkeen suuri rautainen portti aukeni meille ilta- auringon loistaessa iloisille kasvoilemme. Emme kuitenkaan olleet varmoja siitä mitä tullissa seuraisi, mitätöitänsikö meidän viisumit. Hyppäsimme kuitenkin luottavaisin mielin pyöriemme selkään venäläisen upseerin toivottaessa meille hyvää matkaa.

Paluumatkamme kulki nyt tietenkin luvallisia reittejä pitkin. Pysähdyimme Kaukolan kirkolla syömässä eväitä josta jatkoimme Räisälään. Pidimme taas pienen paussin Räisälän kirkon edessä joka toimi nuorisotiloina. Tästä eteenpäin tie oli erittäin huono, asfaltissa oli suuria reikiä ja rekkoja tuli jatkuvasti vastaan. Kuormaliinapatentti toimi kuitenkin erittäin hyvin ja vaunu pysyi tiukasti kiinni pyöräni kyljessä. Vaunu haritti vähän oikealle, mutta pystyin pitämään kuitenkin normaalia matkanopeutta. Antreasta käännyimme kohti Ensoa.

Tultuamme venäjän tulliin minusta tuntui kuin meillä olisi ollut löysempi tullitarkastus kuin normaalisti, koska yleensä aina joutuu avaamaan vaunun peiton rajatyttöjen tarkastusta varten, mutta nyt sitä ei tarvinnut tehdä. Olin vielä kaiken lisäksi heittänyt vahingossa Hiitolan raja-asemalla rekisteriotteen roskikseen, mutta siitäkään ei kyselty sen enempää.

Tästä sitten meidän ja Imatralaisten tiet erkanivat ja lähdimme Savitaipaleen poikien kanssa ajelemaan kohti kotia. Siinä kaikki tällä kertaa.

Terveisin Juha " Urre " Koskinen